

Arrest

nr. 250 059 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. D'HONDT in opvolging van advocaat W. VAN DOREN, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 19 november 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 19 november 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 19/09/2019
Overdracht CGVS: 02/10/2019*

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

U had op 8 november 2019 van 10u03 tot 13u21 een persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatloze (CGVS) in het centrum voor illegalen in Brugge, u werd hierbij bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, Meester Verstraeten, was gedurende het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, Da.R.E, geboren De.R.E., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 1 juni 1990 in Barranquilla in het departement Atlantico. U ging tot de 9de graad naar school. U werkte vervolgens enkele maanden in een fastfood restaurant en bleef daarna thuis. In 2012 verhuisde u naar Jamundi in het departement Valle Del Cauca, waar u ging werken. Uw ouders wonen nog steeds in Barranquilla. U bent niet getrouwd.

Hoewel u als man geboren bent voelde u van jongs af aan dat u eigenlijk een vrouw bent. U ging zich langzaam aan aanpassen. U begon met het dragen van pruiken en schakelde uiteindelijk over op hormoontherapie. Zo'n twee jaar geleden liet u uw naam en geslacht officieel aanpassen. U omschrijft uzelf als transvrouw en voelt zich niet aangetrokken tot vrouwen. In 2013 kreeg u een relatie met A. Hij was lid van een bende die verbonden is aan America de Cali, een voetbalclub. Het eerste jaar verliep alles goed maar nadien begon hij u te beledigen. Hij noemde u mietje en dergelijke meer. Op een gegeven moment in het najaar van 2015 zat u achteraan op zijn motor en heeft hij u ervan geduwd. U belandde op uw knie en kon niet meer rechtstaan. Hij liet u aan uw lot over en reed weg. U diende een vriendin te bellen om u te komen helpen. U werd naar het ziekenhuis gebracht. Na enkele maanden, in februari 2016, dook A. plots weer op en verwondde hij u aan uw schouder nadat u zei dat u niks meer wilde met hem. U ging geen klacht neerleggen bij de politie omdat dit toch niks zou uithalen. In de 2 jaren die volgden probeerde hij, wanneer hij in de buurt was, nog verschillende keren contact te zoeken, ook al had u inmiddels tijdelijk een ander vriendje.

Op aanraden van een vriendin besloot u Colombia te verlaten en reist u naar Spanje. Op 19 februari 2018 kwam u aan in Spanje en ging u er bij vrienden wonen. U werkte in de online seksindustrie en af en toe reisde u voor een 20tal dagen naar België om hier te werken. Op 17 september 2019, in het kader van een gerechtelijk onderzoek, werd u aangehouden door de politie te Roeselare. U werd overgebracht naar het centrum voor illegalen in Brugge teneinde u van het grondgebied te verwijderen. U diende er op 19 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Onlangs ontving u van een Colombiaanse persoon een bedreiging via Facebook, dit naar aanleiding van een erotisch spelletje dat u heel recentelijk, toen u zich al in België bevond, online met hem speelde.

U vreest bij een terugkeer naar Colombia voor uw leven. U heeft er geen steun van uw familie en staat er helemaal alleen voor. Bovendien krijgen mensen zoals u vaak te maken met discriminatie.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u enkele doktersattesten en een Facebook outprint neer. Uw Colombiaanse paspoort en identiteitskaart werden ingehouden door de politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie

van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Het Commissariaat-generaal beschouwt de nationaliteit die u aanhaalt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, als bewezen. Het stelt uw genderidentiteit ook niet in vraag. Bij het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming heeft het Commissariaat-generaal kennis genomen van en houdt rekening met de huidige situatie van transgender in Colombia. Uit het lezen van die informatie blijkt dat de situatie voor transgender personen uit dit land op dit ogenblik complex is en dat zij er een kwetsbare groep vormen. Bijgevolg werd uw aanvraag met betrekking tot uw individuele situatie en uw persoonlijke vrees voor vervolging met omzichtigheid onderzocht.

U heeft echter niet aangetoond dat u bij een terugkeer naar Colombia een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u pas meer dan een jaar na aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U kwam op 19 februari 2018 via een legale weg aan in Spanje en dient pas op 19 september 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in en dit nadat u wordt vastgezet in een centrum voor illegalen in Brugge teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Dat u pas zo laat na aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indient is een ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming. U kan geen gegronde reden geven voor deze laattijdigheid. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meerdere maanden wacht alvorens deze aan te vragen. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. Bovendien reisde u reeds eerder heen en weer tussen Spanje en België zonder een verzoek in te dienen (CGVS, p. 11). Wanneer u wordt gevraagd waarom u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend stelt u dat u de eerste 6 maanden bij vrienden verbleef die u zouden helpen met uw asiel maar dat deze vrienden na 6 maanden terugkeerden naar Colombia en u daarna geen vast adres meer had (CGVS, p. 11, 12). U stelt dat u zelf geen kennis heeft over legale procedures (CGVS, p. 12). Echter is dit geen verschuiving voor uw laattijdige verzoek om internationale bescherming. U reisde voor september 2019 reeds eerder naar België en liet ook na hier een verzoek in te dienen. U stelt dat u wachtte op een vriendin die u mee zou nemen naar een advocaat (CGVS, p. 12). Echter verklaart dit niet waarom u, tot het moment dat u wordt vastgezet, geen verzoek om internationale bescherming indiende. Zeker daar u stelt dat het al altijd uw plan was om bescherming aan te vragen (CGVS, p. 12). Uw houding strookt niet met deze verklaring, evenmin zijn de foto's die u op uw Facebook en Instagram plaats hiermee in overeenstemming, op een van de foto's staat er #turismo-barcelona en No se nada somos turistas (we zijn toeristen, we weten van niks), op andere bent u aan het feesten (zie print-outs toegevoegd aan het administratief dossier). Uit dit alles blijkt dat u eigenlijk niet van zin was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dit slechts heeft gedaan nadat u werd vastgezet met het doel u te kunnen verwijderen van het grondgebied. Dit ondermijnt de gegrondheid van uw vrees ten zeerste.

Daarnaast maakt u het niet aannemelijk dat u omwille van bedreigingen van enkele individuen niet kan terugkeren naar Colombia. Zo zou u lastiggevallen zijn door een ex-vriendje van u, A., die u als zijn bezit beschouwd. U had een relatie met hem en na een jaar begon hij u lastig te vallen en uit te schelden. Hij zou u ook tweemaal fysiek hebben aangevallen waardoor u medische hulp nodig had. Echter bent u nooit naar de politie gegaan omdat u veel gevallen kende van personen die naar de politie gingen en dat dit dan toch niks uithaalde (CGVS, p. 13). Vervolgens bleef u nog twee jaar in Colombia. Hij zou u vaak lastig gevallen hebben door met sterke drank naar uw huis te komen en geen respect voor u te tonen (CGVS, p. 16), u werd niet meer fysiek aangevallen. Hoe onaangenaam dit ook kan zijn, dit zijn geen feiten die dermate ernstig zijn dat ze oplopen tot vervolging of ernstige schade.

Wat de tweede bedreiging betreft die u hier recent in België ontvangen heeft via Facebook kan u evenmin overtuigen. Een persoon zou u, nadat u erotische spelletjes met hem speelde voor de camera naar geld hebben gevraagd en dat vond u niet leuk. Hij dreigde met een kogel (CGVS, p. 14-15). U heeft hierop niet gereageerd. Echter berust het feit dat hij u daadwerkelijk iets gaat aandoen op een vermoeden. U stelt dat hij geld van u wou omdat dit nu eenmaal zo is in Colombia, de mannen willen profiteren van de vrouwen (CGVS, p. 15). Hij zou in het dorp van uw ouders wonen en u daarom kunnen vinden. Echter is het niet omdat hij u eenmaal online naar geld vraagt hij u daadwerkelijk iets zal aandoen bij een terugkeer

naar Colombia. Aangezien Colombiaanse mannen dit bij elke vrouw proberen wijst niets erop dat hij zich specifiek op u richt. Bovendien bent u al jaren niet meer woonachtig in het dorp van uw ouders.

Bovendien moet het Commissariaat-generaal opmerken dat er, wanneer er u wordt gevraagd of u naast uw asielaanvraag, waarvan geoordeeld wordt dat de door u naar voren asielmotieven onvoldoende zwaarwichtig zijn, nog andere elementen hebt om te doen gelden, dient te worden vastgesteld dat u geen andere problemen of elementen heeft aangehaald. In het licht van de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is het zich ervan bewust dat de situatie van transgender personen niet gemakkelijk is en dat er zich problemen kunnen voordoen. In het kader van een verzoek om internationale bescherming dient de verzoeker echter concreet te bewijzen dat zij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vreezen, wat u in dit geval niet hebt kunnen doen.

Wanneer er u gevraagd wordt naar discriminatie die u heeft ondergaan omwille van het feit dat u een transvrouw bent houdt u het bij algemene verklaringen. U verwijst voornamelijk naar het feit dat u onrespectvol behandeld werd en op niet aangename manieren werd aangesproken (CGVS, p. 19) en werd nageroepen op straat (CGVS, p. 19). Wanneer er naar nog andere discriminatie wordt gevraagd die u heeft ondergaan antwoordt u dat u waarschijnlijk wel nog zaken heeft meegemaakt maar er op het moment zelf het belang niet van inziet. Wanneer er u op gewezen wordt dat deze vragen u worden gesteld om een algemeen beeld over u te krijgen voegt u niks meer toe (CGVS, p. 19). Wanneer u naar uw leven in Colombia wordt gevraagd als transvrouw vertelt u dat uw leven de laatste jaren triestig was (CGVS, p. 20). U verwijst verder dikwijls naar de algemene situatie in Colombia voor vrouwen en LGBT leden (CGVS, p. 17). U bent, op het incident met A. na, ook nooit fysiek aangevallen (CGVS, p.19).

Daar waar u in het algemeen verwijst naar de discriminatie van LGBT leden, transgender, en vrouwen in het bijzonder, in Colombia wijst het CGVS op wat volgt. Nergens uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat transgender in Colombia het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere persoon die lid is van de welbepaalde groep kan worden getroffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze sociale groep. Colombia beschikt integendeel over een vooruitstrevende wetgeving die de rechten van leden van de LGBTIQ-gemeenschap verankeren. Hoewel er sprake kan zijn van vooroordelen binnen de bevolking, een zekere mate van discriminatie op de arbeidsmarkt, en ondanks de cijfers die aangeven dat transgender vrouwen meer dan gemiddeld risico lopen slachtoffer te worden van crimineel geweld, blijkt niet dat de situatie in Colombia dermate ernstig is dat deze op zich het risico oplevert dat transgenders of transseksuelen louter door hun aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. In dat verband wijst het CGVS ook op de talrijke initiatieven en verenigingen die zich inzetten voor de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van, transgender en transseksuelen in Colombia. Het dient te worden opgemerkt dat u van het bestaan van dergelijke organisaties niet op de hoogte bent (CGVS, p. 17, 20), nochtans zijn er in Valle del Cauca, het departement waar u verbleef ook dergelijke organisaties actief (zie de informatie die toegevoegd werd aan de blauwe farde van het administratieve dossier). Men zou ergens verwachten dat mocht u daadwerkelijk zware problemen hebben in Colombia u zoekt naar mogelijke oplossingen of zoekt naar manieren om u te helpen. Uit informatie blijkt dat de laatste jaren de situatie, onder andere dankzij deze organisatie verbeterd is voor transgenders. Het loutere feit dat u transgender bent kan dan ook niet volstaan om uw nood aan internationale bescherming aan te tonen. Een individuele beoordeling van de voorgehouden vrees voor vervolging dringt zich dan ook op. Doorheen uw verklaringen hebt u zoiets echter niet aannemelijk gemaakt. U verwijst voornamelijk naar het gebrek van respect of vijandige behandeling van sommige personen, zo zou men u in het ziekenhuis blijven aanspreken als De. terwijl u eigenlijk Da. noemt (CGVS, p. 19), en naar discriminatie op de arbeidsmarkt (CGVS, p. 19) die niet oploopt tot een schending van fundamentele rechten. Hierbij dient bovendien te worden opgemerkt dat u weinig tot geen pogingen heeft gedaan om werk te vinden. U zou eenmaal gesolliciteerd hebben bij een kapper waar men u omwille van uw genderidentiteit niet wou aannemen maar heeft u verder geen andere pogingen ondernomen omdat u toch geen werk zou vinden (CGVS, p. 15). Dat u zo weinig inspanningen leverde om de arbeidsmarkt te betreden, relativeert natuurlijk in sterke mate de door u geschetste mogelijkheden. Ook heeft u in het verleden reeds in een fastfoodrestaurant gewerkt (CGVS, p. 8). U bent officieel van geslacht en naam kunnen veranderen en werd toen u gewond was, geholpen in het ziekenhuis. Uit de documenten die u neerlegt blijkt zelfs dat u bent aangesloten bij een sociaal fonds (zie medische attesten: tipo paciente: subsidiado, EPS/ARS: Caprecom nacional= type patiënt: gesubsidieerd, EPS/ARS: Caprecom nacional). Uit informatie blijkt dat transgenders vaak problemen ondervinden in kader van de militaire dienstplicht en bijhorende militair boekje maar daar maakt u geen enkele melding van. U diende uw dienstplicht niet te doen omdat u er vrouwelijk uitzag en kende hier geen problemen door (CGVS, p. 9). Verder verklaarde u aan de politie op 18 september 2019 dat u niet kan terugkeren naar Colombia omdat u er geen netwerk heeft en u in Colombia geen kansen krijgt, u maakt geen enkele

melding van problemen omwille van uw genderidentiteit (zie formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling). Op 17 september 2019 verklaarde u aan de politie als toerist in België te zijn en haalde geen elementen aan die een terugkeer naar Colombia in de weg staan (zie administratief rapport Illegaal verblijf). Deze vaststellingen wijzen er niet op dat u een nood heeft aan internationale bescherming.

Voor zover dat u stelt dat u niemand heeft in Colombia om op terug te vallen kan u niet worden gevolgd. Het contact tussen u en uw familie mag dan wel verwaterd zijn sinds u er openlijk voor uitkwam een transvrouw te zijn, u heeft nog steeds contact met hen (CGVS, p. 9, 10). U stuurt zelf een deel van het geld dat u in Europa verdient naar hen op (CGVS, p. 22). Eveneens heeft u nog een netwerk van vrienden in Colombia (CGVS, p. 10). Het is niet omdat ze u niet kwamen bezoeken toen u gekwetst was aan uw knie dat u er geen vrienden heeft of geen enkele steun van hen mag verwachten. Uit uw facebookprofiel (Da.R.E.) blijkt dat u bevriend bent met enkele familieleden en u op een liefdevolle manier verwijst naar uw moeder en vader (zie print-outs toegevoegd aan de blauwe fardes van het administratief dossier). Uit de print-outs blijkt eveneens dat u in Colombia wel degelijk een sociaal leven had en met familie en/of vrienden naar feestjes (o.a. in de stad Cali) en dergelijke ging, wat u overigens ook zelf aangeeft (CGVS, p. 11). Hieruit kan geconcludeerd worden dat u bij terugkeer naar Colombia niet zult terechtkomen in precare omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet te lopen.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. uw paspoort en identiteitskaart tonen uw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist. De door u voorgelegde outprint van facebook geeft aan dat u over een facebookprofiel beschikt maar kan niet als bewijs voor uw problemen aanzien worden. Zo is er geen enkele garantie over wie de persoon aan de andere kant is en over de inhoud van het bericht. Om het even wie kan dit naar u versturen. De medische documenten die u neerlegt over het ongeval van uw knie kunnen enkel aantonen dat u een kwetsuur aan uw knie heeft opgelopen, niks meer. Een medisch attest kan overigens geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts slechts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. De neergelegde medische attesten kunnen geen bewijs vormen van de door u aangehaalde feiten.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch houdt geen verband met art. 48/4, § 2, c Vw. . Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse steden kadert immers niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- artikelen 48/2, 48/3, 48/5, 48/7, 48/9 en 55/2 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 3 van het EVRM;
- artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming;
- de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;
- het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster gaat eerst in op de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot het bestaan van bijzondere procedurele noden in haar hoofde. Zij stelt in dit verband vooreerst dat transgenders per definitie een kwetsbare groep vormen die bijzondere procedurele noden hebben en wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat transgenders een kwetsbare groep vormen. Zij merkt verder op dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij geen psychologische begeleiding krijgt in België en dat zij hier in het opvangcentrum *“bij de mannen moet douchen.”*

Verzoekster wijst verder op trauma in haar hoofde (*“in de seksindustrie beland, vermoeden van mensenhandel, verkrachting in het verleden”*). Zij voert in dit verband vooreerst aan dat in de bestreden beslissing nergens melding wordt gemaakt van haar verklaringen inzake de (poging tot) verkrachting die zij meemaakte op school en haar ertoe bewogen heeft om de school op te geven. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud op een gegeven moment begon te huilen. Het is aannemelijk dat dit huilen werd veroorzaakt door het *“proberen ophalen van herinneringen aan de discriminatie en agressie die zij heeft moeten ondergaan”*, aldus verzoekster. Zij wijst erop dat de *protection officer* haar vervolgens om een pauze vroeg, die verzoekster weigerde, waarna het persoonlijk onderhoud is verdergegaan. Zij acht dergelijke reactie van de *protection officer* *“volstrekt onvoldoende als omgang met een duidelijke emotionele reactie en vermoeden van trauma”*. Bovendien ging de *protection officer* meteen hierop over op vragen omtrent de poging van verkrachting toen zij ongeveer 14 jaar oud was, terwijl verzoekster duidelijk aangaf dat zij over dit incident nog nooit iemand iets verteld heeft. Bovendien stelt verzoekster dat er vermoedens zijn van mensenhandel en verwijst in dit verband naar haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat zij zich verplicht voelde om naar België te komen. Verzoekster werkte zowel in Spanje als in België in de seksindustrie en gaf verschillende keren aan dat zij maar 50% van haar inkomsten mocht bijhouden. Op het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde zij *“mijn lichaam is bewijs, ik heb er de littekens van”*.

Vervolgens gaat verzoekster in op de motivering in de bestreden beslissing dat zij een laattijdig verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Zij wijst erop dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd dat zij internationale bescherming wilde aanvragen doch wachtte op informatie van haar vriendin die terug naar Colombia vertrok, waardoor zij niet meer de mogelijkheid kreeg om informatie over de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen te vragen. Zij merkt verder andermaal op dat er aanwijzingen zijn van mensenhandel en citeert uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij meent dat haar verklaringen erop wijzen dat haar eerste prioriteit *“het terugbetalen van de smokkelaar”* was. Zij benadrukt andermaal dat zij in Europa in de (gedwongen) seksindustrie terecht kwam. Verzoekster verwijst nog naar artikel 10, § 1, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) en citeert uit het arrest in de zaken C-148/13 t.e.m. C-150/13 van het Europese Hof van Justitie van 2 december 2014 en uit UNHCR-rapport *“Beyond proof. Credibility assessment in EU Asylum Systems”* van mei 2013. Zij merkt op dat UNHCR stelt dat de interpretatie dat het laattijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming kan worden beschouwd als aanwijzing van een gebrek aan vrees, berust op de foutieve

veronderstelling dat een persoon steeds rationeel handelt, terwijl ook andere elementen in overweging moeten worden genomen.

Inzake de motivering van de bestreden beslissing “*geen andere problemen aangehaald*” en “*individuele beoordeling van de voorgehouden vrees voor vervolging*”, voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal een aantal relevante elementen niet of onvoldoende heeft weergegeven. Zij voert aan dat de commissaris-generaal de bedreigingen en discriminatie waarvan zij het slachtoffer werd afzonderlijk analyseert, terwijl deze op zichzelf bekeken mogelijks onvoldoende, maar samen bekeken wel de drempel van vervolging bereiken. Verzoekster citeert hierbij uit het UNHCR “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*” en het UNHCR-rapport “*Beyond Proof*”. Wat de algemene verklaringen inzake discriminatie betreft, verwijst zij naar het geheel van de volgende elementen:

(i) incidenten op school

Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud inzake de (poging tot) verkrachting op school waardoor zij gedwongen werd de school te verlaten en met de discriminatie waar zij op school aan werd blootgesteld.

(ii) partnergeweld

Verzoekster verwijst naar haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud inzake incidenten waarbij zij door haar partner A. van een moto werd geduwd en haar schouder verwondde. Waar de bestreden beslissing haar verwijt dat zij niet naar de politie is gestapt voor deze problemen, benadrukt verzoekster dat zij geen enkel vertrouwen had in de politie omwille van hun discriminerende houding.

(iii) afpersing

Verzoekster citeert uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud inzake het facebookbericht dat zij ontving en merkt op dat zij duidelijk alludeert op afpersing.

(iv) discriminatie

Verzoekster citeert uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud inzake de discriminatie die zij onderging en haar verklaringen dat er nog andere voorbeelden van discriminatie zijn, doch dat zij op dat moment het belang er niet van inzag. Verzoekster merkt op dat de *protection officer* op dit ontwijkende antwoord weliswaar kaderde waarom deze vragen werden gesteld, doch verder tijdens het persoonlijk onderhoud er niet werd aangedrongen noch verdere vragen gesteld over de door verzoekster geleden discriminatie. Nochtans is het begrijpelijk dat zij eerder afwijzend reageert op het “*moeten verhalen over de traumatische ervaringen die zij heeft moeten ondergaan*”, aldus verzoekster. Zij wijst erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij bij enkele vragen daarna begon te huilen. Zij acht het zeer aannemelijk dat dit werd veroorzaakt door het “*proberen ophalen van herinneringen aan de discriminatie en agressie die zij heeft moeten ondergaan*”.

Wat de discriminatie betreft, gaat verzoekster in op:

(a) toegang tot de gezondheidszorg

Verzoekster wijst naar haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat haar arts weigerde om een hormonenbehandeling te begeleiden, waardoor verzoekster deze zelf diende op te starten, zonder medische begeleiding. De commissaris-generaal stelt dat verzoekster haar geslacht kon laten aanpassen, doch dit was slechts mogelijk nadat zij door haar eigen toedoen de fysieke transitie tot vrouw had gemaakt. Zelfs nadat zij zowel lichamelijk als juridisch haar geslacht had aangepast, werd in het ziekenhuis geweigerd om haar met haar vrouwelijke naam aan te spreken.

(b) toegang tot de arbeidsmarkt

Bij wijze van voorbeeld vertelde zij tijdens het persoonlijk onderhoud over de discriminatie die zij ondervond tijdens een sollicitatie bij een kapper. Zij gaf geen verdere concrete voorbeelden van negatieve ervaringen op de arbeidsmarkt, doch citeert uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waarom zij dit niet deed. Verzoekster benadrukt aldus dat het niet zo is dat zij niet werd gediscrimineerd in haar toegang tot de arbeidsmarkt, integendeel stelde zij op basis van haar eigen ervaringen en die van

kennissen vast dat zij op veel plaatsen geen enkele kans maakte omwille van haar genderidentiteit en geaardheid. Zij acht de motivering in de bestreden beslissing dat zij weinig moeite heeft gedaan om werk te vinden “*totaal ongepast*”. Verzoekster benadrukt dat zij zich in een zeer moeilijke situatie bevond: “*zij had zich als 18 jarige ge-out als homoseksueel en later als trans-vrouw, was hierdoor geïsoleerd en bovendien getraumatiseerd door de behandeling die ze hierom kreeg van haar familie en de maatschappij*”.

(v) verbale en fysieke agressie op straat

Verzoekster merkt op dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde hoe zij op straat systematisch werd beledigd en zelfs fysiek werd belaagd.

(vi) familiale problemen

Verzoekster verwijst naar en citeert uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij door haar familie gedwongen werd om haar thuisstad Barranquilla te verlaten, dat zij veel angst had om haar genderidentiteit te tonen bij haar familie. Zij voert aan dat zij met haar moeder terug contact heeft, doch dat dit oppervlakkige contacten betreft en dat er geen sprake is van enige werkelijke steun. Betreffende verzoeksters verklaringen over de afstand met haar broers en zussen, licht zij toe dat “*Deze afstand moet zowel fysiek (enkel telefonische contacten, p. 9) als emotioneel begrepen worden*”. Hieruit blijkt dat verzoekster, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, geen familiaal netwerk heeft in Colombia. Zij wijst verder op haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot voorbeelden van transgenders en homoseksuelen die bedreigd of aangevallen werden en enkel omwille van hun familiaal netwerk bescherming hiertegen konden vinden.

(vii) totaal gebrek aan netwerk

Verzoekster benadrukt dat zij op verschillende momenten verklaarde dat zij niemand had om op terug te vallen en dat er niemand was om haar te beschermen. Zij citeert hierbij uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij gaf ook aan dat de weinige vrienden of kennissen die zij had bijna allemaal naar het buitenland zijn gevlucht.

(viii) online bedreigingen in België

Verzoekster merkt andermaal op dat zij in België online werd bedreigd door een persoon in Colombia.

Verzoekster gaat in haar verzoekschrift vervolgens nog in op “*de situatie van transgendervrouwen in het algemeen*”. Zij citeert in dit verband uit informatie van ABColombia en het US Department of State met betrekking tot de politie en mensenhandel in Colombia.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing niet verwijst naar het feit dat verzoekster de laatste jaren heeft verbleven in één van de gevaarlijkste regio's van Colombia, noch werd haar “*verhoogd*” kwetsbaar profiel als transgender vrouw in rekening gebracht bij de analyse van het risico om slachtoffer te worden van geweld. Verzoekster citeert in dit verband uit de COI Focus “*Veiligheidssituatie in Colombia*” van Cedoca van 13 november 2019 en een artikel van de Thomson Reuters Foundation waarnaar wordt verwezen in de voormelde COI Focus inzake de situatie voor LGBTI in Colombia en naar de voormelde COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Cauca en Valle del Cauca.

2.1.2. In een aanvullende nota van 7 januari 2021 voegt de commissaris-generaal de COI Focus “*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*” van Cedoca van 19 oktober 2020 toe en brengt de COI Focus “*Colombia. Veiligheidssituatie*” van Cedoca van 27 juli 2020 ter kennis.

2.1.3. In een aanvullende nota van 19 januari 2021 voegt verzoekster volgende stukken toe:

- een uittreksel uit het “*Report of the Special Rapporteur on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment*” van het Human Rights Council van 5 januari 2016 (stuk 1);
- een uittreksel uit het UNHCR's “*Principes directeurs sur la protection internationale: La persécution liée au genre dans le cadre de l'article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au status des réfugiés*” van 8 juli 2008 (stuk 2);

- een uittreksels uit UNHCR's "Guidelines on international protection: The application of article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the status of refugees to victims of trafficking and persons at risk of being trafficked" van 7 april 2006 (stuk 3);
- een uittreksel uit het rapport "Concluding observations on the ninth periodic report of Colombia" van CEDAW van 14 maart 2019 (stuk 4);
- een uittreksel uit het rapport "Mapping trans rights in Colombia" van OutRight van 2016 (stuk 5).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij in haar verzoekschrift stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met bijzondere procedurele noden in haar hoofde omwille van het feit dat zij tot een kwetsbare groep van transgenders behoort en omwille van trauma's in haar hoofde.

De Raad is van oordeel dat het loutere feit dat verzoekster tot een kwetsbare groep (van transgenders) behoort, op zich niet kan volstaan om te besluiten dat er in haar hoofde bijzondere procedurele noden bestaan. Verzoekster dient het bestaan van dergelijke procedurele noden *in concreto* aannemelijk te maken en deze dienen afdoende te worden aangetoond. In dit verband merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster dergelijke moeilijkheden niet vermeld heeft in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*". Verzoekster antwoordde in de vragenlijst immers "*Nee*" op de vraag of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Dossier overgemaakt aan CGVS, Vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" DVZ, stuk 11, p. 2). De Raad benadrukt in deze dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij van bij de aanvang van de procedure haar volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en dat het aan haar is om op precieze wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover verzoekster hier nood aan heeft en voor zover haar bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond. Verzoekster gaf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud evenmin een opmerking waaruit haar bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Indien verzoekster werkelijk meent dat zij omwille van enige trauma's in haar hoofde moeite zou hebben om aan haar verplichtingen in het kader van de procedure te voldoen, verhinderd zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen of nood zou hebben aan steunmaatregelen, kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat zij dit zo zou vermelden in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" of bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud, *quod non*.

Verzoekster wijst in haar verzoekschrift op trauma's in haar hoofde en haalt aan dat zij een (poging) tot verkrachting heeft meegemaakt op school, dat zij in Spanje en België in de seksindustrie is beland en er vermoedens zijn van mensenhandel in haar hoofde. Zij stelt tevens dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar verklaringen dat zij geen psychologische begeleiding krijgt in België en dat zij in het opvangcentrum bij de mannen moest douchen. De Raad merkt echter andermaal op dat verzoekster deze feiten niet eerder tijdens de procedure vermeld heeft waarom zij procedurele noden heeft of nood zou hebben aan bepaalde steunmaatregelen tijdens het persoonlijk onderhoud of die haar deelname aan de procedure zouden bemoeilijken. Zij brengt evenmin enig bewijs bij waaruit kan blijken dat zij ten gevolge van trauma's in haar hoofde niet in staat was om aanspraak te kunnen maken op haar rechten of te voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de procedure. Verzoekster merkt dan wel op dat zij geen psychologische begeleiding krijgt in België, doch zij toont niet aan dat zij hier geen toegang tot zou kunnen krijgen indien zij nood zou hebben aan dergelijke begeleiding.

Ook een controle van de notities van het persoonlijk onderhoud laat niet toe om vast te stellen dat verzoekster wel degelijk specifieke steunmaatregelen nodig had teneinde haar relaas te kunnen brengen. Het verzoekschrift benadrukt dat zij op een gegeven moment tijdens het persoonlijk onderhoud begon te huilen en dat de *protection officer*, nadat verzoekster het aanbod om een pauze te nemen had afgewezen, het persoonlijk onderhoud verder heeft aangevat met vragen over de (poging tot) verkrachting waarvan

zij het slachtoffer was. Zij acht deze reactie van de *protection officer* volstrekt onvoldoende als omgang met een duidelijke emotionele reactie en vermoeden van trauma in hoofde van verzoekster. De Raad merkt op dat op de commissaris-generaal de verplichting rust om een zorgvuldige en aangepaste behandeling van het persoonlijk onderhoud te garanderen. Dit houdt onder meer in dat, zodra er zich belangrijke incidenten voordoen die een negatieve impact kunnen hebben op het vermogen en vertrouwen van de verzoeker om internationale bescherming om vrijuit en ongestoord te kunnen spreken hierop constructief moet worden gereageerd. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd aangegeven dat zij altijd kan vragen indien zij een extra pauze nodig had (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 2) en dat de *protection officer* verzoekster uitdrukkelijk gevraagd heeft of zij nood had aan een pauze toen zij begon te huilen, doch verzoekster verklaarde dat het ging en dat zij geen pauze nodig had (*Ibid.*, p. 20). Verzoekster noch haar advocaat hebben nadien op enig moment aangegeven dat zij het nodig achtten om nog een pauze te nemen of opmerkingen gemaakt met betrekking tot het verloop van het persoonlijk onderhoud of de vragen die werden gesteld. Verzoekster toont dan ook niet *in concreto* aan dat de omstandigheden tijdens het persoonlijk onderhoud van die aard waren dat zij een invloed hebben gehad op haar vermogen om haar relaas naar voren te brengen.

Ten slotte wijst de Raad erop dat, zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk persoonlijk onderhoud in optimale omstandigheden plaatsgrijpt, dan nog dient te worden aangetoond dat de aangeklaagde omstandigheden de besluitvorming hebben bepaald of negatief beïnvloed. Verzoekster toont met haar verweer in het verzoekschrift echter niet *in concreto* aan met welke van haar verklaringen desgevallend geen rekening zouden kunnen worden gehouden bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeksters verweer in het verzoekschrift zich in wezen beperkt tot het herhalen van haar verklaringen en het volharden dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van een terugkeer naar Colombia. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal echter bij dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De bestreden beslissing stelde vooreerst terecht vast dat verzoekster, die sinds 19 februari 2018 in Europa verblijft, haar verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend, namelijk op 19 september 2019. Het verzoekschrift herhaalt haar verklaringen dat zij wel een verzoek om internationale bescherming wilde indienen, doch wachtte op informatie van haar vriendin die terug naar Colombia ging. De Raad acht dergelijke bewering echter te lichtvoetig om de laattijdige indiening van haar verzoek om internationale bescherming te verschonen, gezien van verzoekster, die internationale bescherming wenste in te roepen, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij onmiddellijk bij haar aankomst in Europa of kort daarna, van zodra zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming indient, alsook dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en de procedure hieromtrent. In dit verband merkt de Raad op dat uit verzoeksters verklaringen kan worden afgeleid dat haar vriendin slechts na zes maanden terugkeerde naar Colombia (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 10-12). Bovendien wordt vastgesteld dat verzoekster volgens haar verklaringen meermaals tussen Spanje en België reisde en verklaarde zij dat zij “*veel vrienden*” had in België (*Ibid.*), zodat zij ook bij hen informatie had kunnen bekomen betreffende het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België. Verzoekster voert verder nog aan dat er aanwijzingen zijn van mensenhandel en dat haar eerste prioriteit het terugbetalen van haar smokkelaar betrof, doch de Raad wijst erop dat verzoekster verklaarde dat zij op legale wijze met haar eigen paspoort uit Colombia is vertrokken (DVZ-verklaring, stuk 10, p. 11-12). Verzoekster toont verder niet aan dat zij zich bij haar aankomst in Europa in een dermate kwetsbare situatie bevond dat van haar niet kan worden verwacht dat zij zo snel mogelijk haar verzoek om internationale bescherming indiende. Dit klemt immers met de beschikbare informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 8, nrs. 1-2), met name de foto's op verzoeksters facebookpagina en instagramprofiel, waar zij bij vermeldde “*#turismo-barcelona*” en “*No se nada somos turistas*”, en waarop zij aan het feesten is. Ook toen zij gearresteerd werd door de Belgische politie, verklaarde verzoekster aan hen nog uitdrukkelijk dat zij als toerist in België was (Dossier overgemaakt aan CGVS, “*Administratief rapport: Illegaal verblijf*”, stuk 11, p. 2). Aldus toont verzoekster niet aan zij haar verzoek om redenen van overmacht laattijdig indiende.

Verzoeksters gedrag wijst er dan ook op dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en getuigt aldus niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging, hetgeen de nood aan internationale bescherming in haar hoofde relativeert.

De verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoeksters persoon kan niet volstaan om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen, die op zich volstaan om in haar hoofde te besluiten dat verzoeksters gedrag niet getuigt van een nood aan internationale bescherming.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar de situatie van transgendervrouwen in Colombia in het algemeen. De commissaris-generaal motiveert in zijn aanvullende nota evenwel terecht dat uit de beschikbare informatie (zie COI Focus “Colombia. Seksuele minderheden en transgenders” van 19 oktober 2020 toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal d.d. 7 december 2020) blijkt dat in Colombia geen sprake is van een veralgemeende vervolging van leden van de LGBT-gemeenschap, transgenders of vrouwen:

“Het CGVS trekt uw genderidentiteit niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie bijlage COI Focus Colombia. Seksuele minderheden en transgenders, Cedoca, d.d. 19 oktober 2020) blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Wie zich bedreigd voelt door gender-gerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.”

De informatie opgenomen in het verzoekschrift en neergelegd in de aanvullende nota van verzoekster (aanvullende nota, stuk 6) is niet van aard alsnog aan te tonen dat in Colombia sprake zou zijn van een veralgemeende vervolging van transgenders.

De Raad merkt dan ook op dat, hoewel uit het voorgaande kan blijken dat verzoekster een hoger risico loopt om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten, zij niet aannemelijk maakt dat zij louter omwille van haar seksuele geaardheid of genderidentiteit en haar aanwezigheid in Colombia een risico loopt om te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de door haar aangevoerde vrees voor vervolging dus *in concreto* aannemelijk te maken. Dit wordt tevens bevestigd in de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Colombia*” van september 2015, waar in dit verband expliciet wordt vermeldt dat: “*Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group based on their sexual orientation and/or gender identity, or on the basis of other Convention grounds.*” Er dient derhalve rekening te worden gehouden met en het is afhankelijk van de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden.

Gelet op het voorgaande dient verzoekster *in concreto* en met inachtneming van haar individuele situatie aannemelijk te maken dat zij in Colombia persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van haar genderidentiteit en/of geaardheid. Verzoekster blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Waar het verzoekschrift verwijst naar het partnergeweld waar zij het slachtoffer van is geworden, stelt de Raad vast dat uit de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing op dit punt kan blijken dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Colombia een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade door haar ex-partner A.: *“Zo zou u lastiggevallen zijn door een ex-vriendje van u, A., die u als zijn bezit beschouwd. U had een relatie met hem en na een jaar begon hij u lastig te vallen en uit te schelden. Hij zou u ook tweemaal fysiek hebben aangevallen waardoor u medische hulp nodig had. Echter bent u nooit naar de politie gegaan omdat u veel gevallen kende van personen die naar de politie gingen en dat dit dan toch niks uithaalde (CGVS, p. 13). Vervolgens bleef u nog twee jaar in Colombia. Hij zou u vaak lastig gevallen hebben door met sterke drank naar uw huis te komen en geen respect voor u te tonen (CGVS, p. 16), u werd niet meer fysiek aangevallen. Hoe onaangenaam dit ook kan zijn, dit zijn geen feiten die dermate ernstig zijn dat ze oplopen tot vervolging of ernstige schade.”*

Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift haar verklaringen dat zij niet naar de politie is gestapt omdat zij geen enkel vertrouwen in hen had omwille van hun discriminerende houding, doch de Raad merkt op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld zich kan wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. De Raad is dan ook van oordeel van verzoekster kan worden verwacht dat zij zich in de eerste plaats wendt tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen voor haar vermeende problemen. Hoe dan ook merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat de fysieke aanvallen door haar ex-partner dateren van twee jaar voor haar vertrek uit Colombia, en dat de feiten waarbij haar partner haar bleef lastigvallen door met sterke drank naar haar huis te komen en geen respect voor haar te tonen niet zwaarwichtig genoeg zijn om aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in verzoeksters hoofde.

Waar verzoekster verder aanvoert dat zij in Colombia werd afgeperst en verwijst naar het incident waarbij zij online werd bedreigd toen zij reeds in België verbleef, treedt de Raad de motivering in de bestreden beslissing bij op basis waarvan kan worden geoordeeld dat deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in verzoeksters hoofde: *“Wat de tweede bedreiging betreft die u hier recent in België ontvangen heeft via Facebook kan u evenmin overtuigen. Een persoon zou u, nadat u erotische spelletjes met hem speelde voor de camera naar geld hebben gevraagd en dat vond u niet leuk. Hij dreigde met een kogel (CGVS, p. 14-15). U heeft hierop niet gereageerd. Echter berust het feit dat hij u daadwerkelijk iets gaat aandoen op een vermoeden. U stelt dat hij geld van u wou omdat dit nu eenmaal zo is in Colombia, de mannen willen profiteren van de vrouwen (CGVS, p. 15). Hij zou in het dorp van uw ouders wonen en u daarom kunnen vinden. Echter is het niet omdat hij u eenmaal online naar geld vraagt hij u daadwerkelijk iets zal aandoen bij een terugkeer naar Colombia. Aangezien Colombiaanse mannen dit bij elke vrouw proberen wijst niets erop dat hij zich specifiek op u richt. Bovendien bent u al jaren niet meer woonachtig in het dorp van uw ouders.”*

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die bovenstaande motivering kan weerleggen of in een ander daglicht stellen, zodat deze motivering, die pertinent en correct is en steun vindt in het administratief dossier, wordt overgenomen door de Raad.

Waar verzoekster nog wijst op de discriminatie die zij onderging in Colombia, merkt de Raad vooreerst op dat om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag alle omstandigheden in rekening moeten worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing vooreerst op pertinente en correcte wijze oordeelde dat:

“Wanneer er u gevraagd wordt naar discriminatie die u heeft ondergaan omwille van het feit dat u een transvrouw bent houdt u het bij algemene verklaringen. U verwijst voornamelijk naar het feit dat u onrespectvol behandeld werd en op niet aangename manieren werd aangesproken (CGVS, p. 19) en werd nageroepen op straat (CGVS, p. 19). Wanneer er naar nog andere discriminatie wordt gevraagd die u heeft ondergaan antwoordt u dat u waarschijnlijk wel nog zaken heeft meegemaakt maar er op het moment zelf het belang niet van inziet. Wanneer er u op gewezen wordt dat deze vragen u worden gesteld om een algemeen beeld over u te krijgen voegt u niks meer toe (CGVS, p. 19). Wanneer u naar uw leven in Colombia wordt gevraagd als transvrouw vertelt u dat uw leven de laatste jaren triestig was (CGVS, p.

20). *U verwijst verder dikwijls naar de algemene situatie in Colombia voor vrouwen en LGBT leden (CGVS, p. 17). U bent, op het incident met A. na, ook nooit fysiek aangevallen (CGVS, p. 19).*”

Verzoekster merkt nog op dat de *protection officer* geen verdere vragen heeft gesteld nadat verzoekster ontwijkend had geantwoord op de vraag welke discriminatie zij in Colombia heeft meegemaakt en dat het begrijpelijk is dat verzoekster eerder afwijzend reageert op het moeten verhalen over de traumatische ervaringen die zij heeft moeten ondergaan. De Raad merkt in dit verband echter op dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt, en dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om de lacunes in verzoeksters bewijsvoering op te vullen. Bovendien kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster gedetailleerde en doorleefde verklaringen aflegt over de discriminatie die zij in Colombia diende te ondergaan omwille van het feit dat zij transgender was, onafhankelijk van het aantal vragen die hierover werden gesteld. Zoals eerder aangegeven, toont verzoekster niet *in concreto* aan dat zij omwille van enige mentale of cognitieve problemen niet in staat zou zijn geweest om tijdens het persoonlijk onderhoud haar relaas naar voren te brengen. Dit kan evenmin worden afgeleid uit het feit dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud begon te huilen, temeer nu hierboven reeds is gebleken dat zij op geen enkel moment heeft aangegeven dat zij hierdoor niet langer in staat was om haar relaas naar voren te brengen. Een loutere verwijzing naar algemene informatie van UNHCR kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen.

Het verzoekschrift herhaalt haar verklaringen met betrekking tot de discriminatie die zij kende bij de toegang tot gezondheidszorg en de arbeidsmarkt, doch de bestreden beslissing oordeelde reeds terecht dat dit niet oploopt tot een schending van verzoeksters fundamentele rechten bij een terugkeer naar Colombia. Vooreerst wordt verwezen naar haar verklaringen dat zij geen hulp kreeg van een dokter bij het opstarten van een hormoonbehandeling, doch de Raad merkt op dat zij tevens verklaarde dat zij deze hormoonbehandeling zelf heeft kunnen opstarten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 18-19). Dat men in het ziekenhuis verzoekster met haar mannelijke naam bleef aanspreken, is evenmin voldoende om te besluiten tot een schending van verzoeksters fundamentele rechten, te meer uit haar verklaringen blijkt dat zij volgens haar verklaringen maar een paar jaar geleden haar naam en geslacht officieel liet veranderen. Er dient verder te worden opgemerkt dat uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten (Documenten neergelegd door verzoekster, stuk 7, nr. 4) blijkt dat zij in Colombia toegang had tot de gezondheidszorg, gezien zij in 2015 werd verzorgd in het ziekenhuis nadat zij gewond raakte aan haar knie. Uit de neergelegde attesten blijkt tevens dat verzoekster is aangesloten bij een sociaal fonds (*Ibid.*, Landeninformatie, stuk 8, nr. 4). Waar verzoekster in haar aanvullende nota stelt dat zij overweegt om een geslachtsoperatie te ondergaan en wijst op de moeilijkheden in de toegang tot gezondheidszorg in dit verband, merkt de Raad op dat dit een loutere hypothese betreft in verzoeksters hoofde. Verzoekster heeft tijdens de procedure niet eerder melding gemaakt van het feit dat zij een geslachtsoperatie wenst te ondergaan en omwille van deze feiten niet kan terugkeren naar Colombia, noch dat zij reeds eerder stappen heeft gezet om een geslachtsoperatie te bekomen in Colombia. Aldus toont verzoekster niet *in concreto* aan dat haar fundamentele rechten hierdoor dreigen te worden geschonden bij een terugkeer naar Colombia.

Verzoekster herhaalt nog haar verklaringen over de discriminatie die zij ondervond op de arbeidsmarkt en meent dat hieruit blijkt dat zij op basis van haar eigen ervaringen en die van kennissen vaststelde dat zij op veel plaatsen geen enkele kans maakte om werk te vinden omwille van haar genderidentiteit en geaardheid. De Raad treedt evenwel de bestreden beslissing bij dat uit verzoeksters verklaringen niet kan blijken dat zij de nodige inspanningen heeft geleverd om werk te vinden. Zij verklaarde immers dat zij eenmalig heeft gesolliciteerd bij een kapper (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 19) en dat zij vervolgens in de seksindustrie begon te werken, doch geen andere pogingen heeft ondernomen om werk te vinden (*Ibid.*, p. 15). Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift stelt dat deze vaststelling ongepast is. Zij wijst erop op dat zij zich in een moeilijke situatie bevond doordat zij zich op haar achttien jaar outte als homoseksueel en transgender en hierdoor geïsoleerd was en getraumatiseerd was door de behandeling die zij kreeg van haar familie en de maatschappij, doch de Raad merkt op dit gegeven geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststelling dat, gezien uit verzoeksters verklaringen niet kan blijken dat zij de nodige inspanningen heeft geleverd om werk te vinden in Colombia, haar verklaringen dat zij er gediscrimineerd wordt op de arbeidsmarkt dienen te worden gerelativeerd. Verzoekster verklaarde tijdens het interview bij aanvang van de procedure daarenboven dat zij werkte in een callcenter voor computers (DVZ-verklaring, stuk 10, p. 6). Verder stelt de Raad vast dat verzoekster in haar aanvullende nota stelt dat zij bij een terugkeer naar Colombia geen andere keuze heeft dan sekswerk te verrichten om in een inkomen te voorzien, doch uit de door haar toegevoegde en geciteerde informatie (aanvullende nota, stuk 6) blijkt dat transvrouwen ook werkzaam zijn als kappers en in beautysalons en (in mindere mate) als naaisters en klerenmaaksters. Aldus toont verzoekster niet aan dat zij enkel in haar inkomen kan voorzien door sekswerk te verrichten.

Verzoekster toont aldus niet *in concreto* aan dat haar fundamentele rechten zullen worden geschonden bij de toegang tot de arbeidsmarkt in geval van een terugkeer naar Colombia in die mate dat het leven er ondraaglijk wordt.

Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift nog haar verklaringen dat zij op straat werd beledigd en er steentjes naar haar werden gegooid, doch de Raad merkt op dat deze feiten, hoe betreuenswaardig ook, niet zwaarwichtig genoeg zijn om te worden gelijkgesteld met daden van vervolging in hoofde van verzoekster. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar algemene informatie met betrekking tot politiegeweld tegen transgenders, doch zij maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud geen melding van het feit dat zij zelf slachtoffer zou zijn geworden van dergelijke geweldsdaden. Het louter citeren van algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoeksters persoon kan niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Colombia werkelijk zal dreigen te worden geveiseerd of vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade.

Het verzoekschrift voert nog aan dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de (poging tot) verkrachting die verzoekster meemaakte op school, waardoor zij gedwongen werd in de negende graad de school te verlaten, alsook met de discriminatie waar zij op school aan werd blootgesteld. De Raad merkt evenwel op dat uit verzoeksters verklaringen kan blijken dat deze feiten minstens vijftien jaar geleden hebben plaatsgevonden, toen zij minderjarig was (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 7-8). Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij thans nog een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van de feiten waarvan zij op school het slachtoffer was of dat haar fundamentele rechten hierdoor zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Colombia.

Verzoekster herhaalt verder in haar verzoekschrift haar verklaringen met betrekking tot de relatie met haar familie en meent dat hieruit, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, blijkt dat zij geen familiaal netwerk heeft in Colombia. Zij gaat echter voorbij aan de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij nog steeds contact heeft met haar familie en hen geld stuurde (*Ibid.*, p. 9-10, 22) en dat uit haar facebookpagina blijkt dat zij bevriend is met familieleden en op een liefdevolle manier verwijst naar haar moeder en vader (Landeninformatie, stuk 8, nrs. 1 en 3). Verzoekster merkt verder op dat de weinige vrienden die zij had bijna allemaal naar het buitenland zijn gevlucht, doch de Raad merkt op dat uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij wel nog contact heeft met vrienden en kennissen in Colombia (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 10) en dat uit haar verklaringen en instagrampagina blijkt dat zij in Colombia een sociaal leven had (*Ibid.*, p. 11; Landeninformatie, stuk 8, nr. 2). Verzoeksters verklaring dat zij niemand had om op terug te vallen dient aldus te worden gerelativeerd, nu uit haar verklaringen en de beschikbare informatie niet kan blijken dat zij helemaal niet over netwerk beschikt in Colombia.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Daar waar u in het algemeen verwijst naar de discriminatie van LGBT leden, transgender, en vrouwen in het bijzonder, in Colombia wijst het CGVS op wat volgt. Nergens uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat transgender in Colombia het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere persoon die lid is van de welbepaalde groep kan worden getroffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze sociale groep. Colombia beschikt integendeel over een vooruitstrevende wetgeving die de rechten van leden van de LGBTIQ-gemeenschap verankeren. Hoewel er sprake kan zijn van vooroordelen binnen de bevolking, een zekere mate van discriminatie op de arbeidsmarkt, en ondanks de cijfers die aangeven dat transgender vrouwen meer dan gemiddeld risico lopen slachtoffer te worden van crimineel geweld, blijkt niet dat de situatie in Colombia dermate ernstig is dat deze op zich het risico oplevert dat transgenders of transseksuelen louter door hun aanwezigheid zouden worden geveiseerd of vervolgd. In dat verband wijst het CGVS ook op de talrijke initiatieven en verenigingen die zich inzetten voor de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van, transgender en transseksuelen in Colombia. Het dient te worden opgemerkt dat u van het bestaan van dergelijke organisaties niet op de hoogte bent (CGVS, p. 17, 20), nochtans zijn er in Valle del Cauca, het departement waar u verbleef ook dergelijke organisaties actief (zie de informatie die toegevoegd werd aan de blauwe farde van het administratieve dossier). Men zou ergens verwachten dat mocht u daadwerkelijk zware problemen hebben in Colombia u zoekt naar mogelijke oplossingen of zoekt naar manieren om u te helpen. Uit informatie blijkt dat de laatste jaren de situatie, onder andere dankzij deze organisatie verbeterd is voor transgenders. Het loutere feit dat u transgender bent kan dan ook niet volstaan om uw nood aan internationale bescherming aan te tonen. Een individuele beoordeling van de voorgehouden vrees voor vervolging dringt zich dan ook op.

Doorheen uw verklaringen hebt u zoiets echter niet aannemelijk gemaakt. U verwijst voornamelijk naar het gebrek van respect of vijandige behandeling van sommige personen, zo zou men u in het ziekenhuis blijven aanspreken als De. terwijl u eigenlijk Da. noemt (CGVS, p. 19), en naar discriminatie op de arbeidsmarkt (CGVS, p. 19) die niet oploopt tot een schending van fundamentele rechten. Hierbij dient bovendien te worden opgemerkt dat u weinig tot geen pogingen heeft gedaan om werk te vinden. U zou eenmaal gesolliciteerd hebben bij een kapper waar men u omwille van uw genderidentiteit niet wou aannemen maar heeft u verder geen andere pogingen ondernomen omdat u toch geen werk zou vinden (CGVS, p. 15). Dat u zo weinig inspanningen leverde om de arbeidsmarkt te betreden, relativeert natuurlijk in sterke mate de door u geschetste mogelijkheden. Ook heeft u in het verleden reeds in een fastfoodrestaurant gewerkt (CGVS, p. 8). U bent officieel van geslacht en naam kunnen veranderen en werd toen u gewond was, geholpen in het ziekenhuis. Uit de documenten die u neerlegt blijkt zelfs dat u bent aangesloten bij een sociaal fonds (zie medische attesten: tipo paciente: subsidiado, EPS/ARS: Caprecom nacional= type patiënt: gesubsidieerd, EPS/ARS: Caprecom nacional). Uit informatie blijkt dat transgenders vaak problemen ondervinden in kader van de militaire dienstplicht en bijhorende militair boekje maar daar maakt u geen enkele melding van. U diende uw dienstplicht niet te doen omdat u er vrouwelijk uitzag en kende hier geen problemen door (CGVS, p. 9). Verder verklaarde u aan de politie op 18 september 2019 dat u niet kan terugkeren naar Colombia omdat u er geen netwerk heeft en u in Colombia geen kansen krijgt, u maakt geen enkele melding van problemen omwille van uw genderidentiteit (zie formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling). Op 17 september 2019 verklaarde u aan de politie als toerist in België te zijn en haalde geen elementen aan die een terugkeer naar Colombia in de weg staan (zie administratief rapport Illegaal verblijf). Deze vaststellingen wijzen er niet op dat u een nood heeft aan internationale bescherming.

Voor zover dat u stelt dat u niemand heeft in Colombia om op terug te vallen kan u niet worden gevolgd. Het contact tussen u en uw familie mag dan wel verwaterd zijn sinds u er openlijk voor uitkwam een transvrouw te zijn, u heeft nog steeds contact met hen (CGVS, p. 9, 10). U stuurt zelf een deel van het geld dat u in Europa verdient naar hen op (CGVS, p. 22). Eveneens heeft u nog een netwerk van vrienden in Colombia (CGVS, p. 10). Het is niet omdat ze u niet kwamen bezoeken toen u gekwetst was aan uw knie dat u er geen vrienden heeft of geen enkele steun van hen mag verwachten. Uit uw facebookprofiel (Da.R.E.) blijkt dat u bevriend bent met enkele familieleden en u op een liefdevolle manier verwijst naar uw moeder en vader (zie print-outs toegevoegd aan de blauwe fardes van het administratief dossier). Uit de print-outs blijkt eveneens dat u in Colombia wel degelijk een sociaal leven had en met familie en/of vrienden naar feestjes (o.a. in de stad Cali) en dergelijke ging, wat u overigens ook zelf aangeeft (CGVS, p. 11). Hieruit kan geconcludeerd worden dat u bij terugkeer naar Colombia niet zult terechtkomen in precare omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.”

Waar verzoekster aanvoert dat cumulatief rekening dient te worden gehouden met de bedreigingen en discriminatie waarvan zij het slachtoffer werd en deze samen genomen de drempel van vervolging bereiken, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, ook op basis van het cumulatief van de door verzoekster aangehaalde feiten niet kan worden besloten dat zij bij een terugkeer naar Colombia een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade heeft.

Verzoekster toont, gelet op het voorgaande, dan ook niet *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar Colombia een vrees voor vervolging heeft omwille van haar genderidentiteit of seksuele geaardheid of dat de situatie in Colombia voor verzoekster als transgender ondraaglijk zou zijn, nu zij niet *in concreto* aantoonde dat haar gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat haar fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven Colombia ondraaglijk wordt.

Wat de door verzoekster neergelegde documenten betreft, werd in de bestreden beslissing nog terecht gesteld dat:

“De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. uw paspoort en identiteitskaart tonen uw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist. De door u voorgelegde outprint van facebook geeft aan dat u over een facebookprofiel beschikt maar kan niet als bewijs voor uw problemen aanzien worden. Zo is er geen enkele garantie over wie de persoon aan de andere kant is en over de inhoud van het bericht. Om het even wie kan dit naar u versturen. De medische documenten die u neerlegt over het ongeval van uw knie kunnen enkel aantonen dat u een kwetsuur aan uw knie heeft opgelopen, niks meer. Een medisch attest kan overigens geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts slechts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen

verwondingen. De neergelegde medische attesten kunnen geen bewijs vormen van de door u aangehaalde feiten.”

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier, en wordt, bij gebrek aan dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Verzoekster stelt in haar aanvullende nota nog dat zij weldegelijk het slachtoffer is van mensenhandel, gezien zij 5000 euro leende om naar Europa te komen en dit geld terugbetaalde door te werken in de seksindustrie. Zij voert aan dat zij een vrees koestert ten opzichte van de persoon aan wie zij geld verschuldigd was. De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat verzoekster noch bij aanvang van de procedure noch tijdens het persoonlijk onderhoud deze feiten heeft vermeld als reden waarom zij niet naar Colombia kan terugkeren. Indien verzoekster hierom vrees koesterde, mocht van haar weldegelijk verwacht worden dit te vermelden. Van een verzoekster om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. Aan het feit dat verzoekster zich wendt tot de autoriteiten in België teneinde er een status van internationale bescherming te bekomen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan zij de bescherming vraagt. Verder geschiedt de behandeling en het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen. Bovendien merkt de Raad op dat het loutere feit dat verzoekster geld leende om naar Europa te komen en dit terugbetaalde door sekswerk te verrichten, niet betekent dat zij het effectief slachtoffer was van mensenhandel bij haar komst naar Europa. Deze bewering klemmt met de informatie beschikbaar op verzoeksters facebookprofiel waar zij verklaarde als toerist in Spanje te zijn en ging feesten (Landeninformatie, stuk 8, p. 2). Zij brengt tevens geen bewijs bij van het feit dat zij klacht zou hebben ingediend tegen mensenhandel in België. Verzoekster verklaart in haar aanvullende nota bovendien dat zij thans geen schulden meer heeft bij de persoon aan wie zij geld verschuldigd was. Er kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster nog steeds geïsoleerd zou worden door deze persoon bij haar terugkeer naar Colombia en verzoekster licht dit evenmin verder toe. Aldus maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Colombia een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van deze feiten. De door verzoekster geciteerde en toegevoegde informatie met betrekking tot mensenhandel (aanvullende nota, stukken 1-5), die geen betrekking heeft op haar persoon, is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 7 januari 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van Cedoca van 27 juli 2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015, als de COI Focussen “*République de Colombia: Situation sécuritaire*” van 7 juni 2018 en “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.”

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn.

De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in de regio's Cauca en Valle del Cauca is dan ook niet dienstig, gezien uit hetgeen voorafgaat blijkt dat er in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog aanvoert dat haar verhoogde kwetsbaarheid als transgendervrouw in rekening dient te worden gebracht bij de analyse van het risico om slachtoffer te worden van het geweld dat in Colombia plaatsvindt, wijst de Raad erop dat het geweld dat de situatie in Colombia kenmerkt doelgericht en niet willekeurig van aard is en dan ook veeleer in overweging moet worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Op basis van deze analyse besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoekster actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP